

hvor udviklende og ikke mindst udfordrende kunst fremmes.

Som kulturministeren indledningsvis nævner i redegørelsen, inspireres den danske kultur udefra i disse år, og traditionerne udfordres. Globaliseringen, pluralismen, de multikulturelle samfund og andre internationale strømninger påvirker og fornyr hastigt den danske tradition.

Det er en fragmentationstid, hvor mange fælles referencer langsomt bortfalder, og det skal vi være bevidste om, men ikke nødvendigvis kede af, for selv om traditioner er væsentlige elementer i kulturforståelsen, er traditionalisme det absolut ikke. Traditionerne skal videreføres, fornys og tilpasses nye tider, og det kræver markante kulturinstitutioner som Det Kongelige Teater, der skal være et væksthus og mødested for kulturlivet i hele Danmark, som det fremgår af redegørelsen.

Det er vigtigt for Det Radikale Venstre, at Det Kongelige Teater bidrager til at fremme den kulturelle og kunstneriske udvikling ved at inspirere de mange mindre kulturcentre, der er geografisk spredt ud over hele landet.

Samtidig skal teatret være et mødested for mennesker med forskellige udgangspunkter og variere repertoire og formidle god kunst og kultur til et bredt udsnit af den danske befolkning.

Med en stigende ledelsesmæssig selvstændighed og ansvarlighed for de enkelte kunstarter tror vi i Det Radikale Venstre på at vi får en nationalscene, hvor de bedste traditioner, herunder den danske Bournonvilletradition, videreføres, samtidig med at teatret formår at skabe nye udtryksformer, der kan samle også kommende generationer på tilskuerpladserne.

Kim Behnke (FP):

Indledningsvis vil jeg godt takke ministeren for en lille teknisk detalje, nemlig at vi får denne redegørelsesdebat. Når der bliver indgået politiske forlig, er det nemlig ikke altid, Folketinget efterfølgende får mulighed for gennem en redegørelsesdebat at diskutere indholdet af forliget, for når først en kreds af partier har fundet sammen om at være enige, er der jo en tendens til, at den enighed er tilstrækkelig til, at de ikke behøver tage diskussionen i Folketingssalen. For det politiske forlig, som er blevet refereret i pressen, har vi jo ikke haft andre muligheder for at få indblik i end netop gennem den debat, vi har i dag, og derfor tak for, at vi har fået redegørelsen lagt frem i Folketinget.

Så vil jeg godt sige, at det er også Fremskridtspartiets opfattelse, at en hovedstad som Danmarks, nemlig København, har brug for et skuespilhus, har brug for et operahus og har brug for en scene, hvor vi kan have en flot ballet.

Derfor bør ambitionen for Folketinget naturligvis være at finde de rigtige folk, det rigtige sted og den rigtige bygning, så de ting kan udfolde sig, men så slutter enigheden også, for hvor flertallet jo har den opfattelse, at de penge, der skal bruges til det formål, skal skatteopkræves hos den danske befolkning, er det Fremskridtspartiets opfattelse, at den måde, som den slags kulturinstitutioner skal finansieres på, primært må være ved hjælp af private midler.

Det kan lade sig gøre i en lang række andre lande, men jeg ved godt, at når man nævner det, får de fleste et lidt træt udtryk i ansigtet og siger: Jamen i Wien og London og New York og alle de andre metropoler har man også et helt andet befolkningsmæssigt grundlag for at drive disse institutioner for private midler.

Og dertil er jeg nødt til at sige, at det klassiske eksempel jo fortsat er Island, hvor man med en meget lille og beskedne befolkning alligevel formår at have tingene kørende primært for private midler.

Og når man ser på, at vi har et hav af pensionskasser i Danmark, som har svært ved at finde velegnede investeringsobjekter, og som konstant brokker sig til politikerne over den markedsrente, vi har for obligationer og andet investeringspapir, ja, så ville det jo være en oplagt opgave for en lang række af de pensionskasser at stille deres kapital til rådighed for noget så godt og samfundsnyttigt, som sådan nogle kulturinstitutioner vil være.

Derudover kan man benytte sig af sponsoring, som man kender det fra andre lande, nemlig sponsoring, hvor man nærmest indleder et kapløb mellem private sponsorer om, hvem der vil give de største beløb; et kapløb som illustreres over for publikum og befolkningen ved, at man i indgangspartiet har de pågældende sponsorer nævnt i hakkeorden. Det kapløb er altid med til at skaffe ekstra midler.

Ser vi så på den redegørelse, hvis indhold jeg ikke har rost, men hvis fremlæggelse jeg har rost, så er det vores opfattelse, at når man i redegørelsen på side 2 meddeler, at Det Kongelige Teater skal være et fyrtårn for danskerne i vores identifikationsafklaring, så må vi nok spørge, om det virkelig også er tilfældet.